

Vinnuvangin: Kaj Højgaard

Millum mongu gestirnar á móttökuni fyri Kaj Højgaard á Borg í Runavík fríggjadagin var eisini familja. Uttast til høgru síggjast triggjar av systurum hansara

Mynd: Kári Hansen/Borg

– Í dag verða gipsplátur brúktar til nógv, men gipsið slerdi ikki íggjøgnum, fyrr enn teir, sum í kreppuárunum fóru til Týsklands at smíða, komu aftur og fóru teir at brúka tað, sum teir høvdu vant seg við at brúka har, sigur Kaj, ið nevnr ein annan stóran mun, um hann skal samanbera millum fyrr og nú.

– Trukkar vóru jú eingir, so tað bar slett ikki til at flyta stórar nøgdir í senn, men tá so tann fyrsti trukkurin kom á keiina seinnapartin av 60-unum, lætti tað øgiligt um. Tað lætti ikki bara um hjá okkum í timburhandlinum, men yvirhøvur á keiini, tí nú bar so nógv til, ið ikki hevði borið til áðrenn. Eg minnst, at tá menn skuldu flyta sildatunnur, so trillaðu teir eina og eina, og annars høvdu teir kanska tunnævognar, sum tóku fyra ella fimm tunnur, men við hesum fyrsta Volvo-trukkinum var næstan einki óført longur.

TELDAN BROYTT NÓGV

At nógv er broytt hesi hálvtrýss árin, klárar Kaj Højgaard at fortelja við at lýsa, hvussu hansara partur av arbeiðsplássinum sá út, tá hann byrjaði hjá D.P. Højgaard henda maidagin í 1965.

– Eg hevði ein púra vanligan træstól at sita á, og á skriviborðinum stóð ein gomul skrivimaskina, sum oman á sær hevði eitt stórt stativ uppeftir, ið vit brúktu til fakturar. So vóru tvey sløg av roknimaskinum, har onnur var at vinda og hin at trýsta á, og mín var ein av teimum at trýsta á. Tað vil siga, at skuldi eg til dømis falda eitt tal við níggju, so skuldi eg trýsta níggju ferðir, áðrenn eg sá úrslitið, greiðir hann frá.

– Nøkur ár seinni fekk eg so eina elektriska skrivimaskinu, sum kostaði hálvtríðjatúsund krónur, ið var øgiliga dýrt tá, men eisini mátti

”

Tá tú hevur hús, er altíð nokk at síggja til, so tað er eingin trupulleiki hjá mær at fáa hinar triggjar dagarnar at ganga, tá eg ikki eri til arbeiðis

sigast at vera ein góð íløga, tí hon gjørdi tingini so nógv lættari. Uppaftur seinni komu so teldurnar, sum nokk hava verið størsta broytingin í míni tíð.

Sjálvur sigur Kaj, at hann alla tíðina hevur verið við upp á tey framstig, sum vóru neyðug í fyrirkøni, og harímillum eisini, at timburhandilin skuldi fáa teldur.

– Onkur av starvsfeløgnum var kanska ikki so hugaður at fara yvir til teldu, men eg dugdi væl at síggja fyrimunirnar. Hinvegin má eg so viðganga, at tá vit fyri tveimum árum síðani fingi eina nýggja skipan, var eg eitt sindur skeptiskur, um eg skuldi seta meg inn í tað. Men tað havi eg so gjørt allíkavæl, flennir hann.

Og óansæð framstig og broytingar, leggur Kaj stóran dent á, at hann hevur trivist øgiliga væl á arbeiðsplássinum, sum nú hevur verið hansara í hálvtrýss ár. Men samstundis avdúkar hann, at tað einaferð var nokk so tætt við, at hann legði eitt ár burtur ímillum.

– Sum tey flestu, havi eg eisini onkuntíð upplivað tað soleiðis, at eg havi verið koyrdur troyttur, og ta einu ferðina var eg so fullkomuliga fyrilagstur, at eg ætlaði at fáa mær farloyvi og fara niður í kanska eitt ár. Hetta hevði eg so eisini orðað við eina danska fyrirkøni, sum vit handlaðu við, og teir bóðu meg bara siga frá, tí so skuldi eg fáa arbeiði frá teimum, greiðir hann frá.

– Men tað kom ongantíð í lag, og seinni hava konan, Elinborg, og eg mangan tosað um tað, at tað var nú spell, at vit ikki tóku eitt ár burtur úr álmanakkanum upp á tann máttan, tí vit vildu gjarna havt roynt tað.

LETUR BARA VÆL AT

Eitt annað, sum verður tikið fram, tá leitað verður eftir afturlítandi orsøkum til, at timburhandilin í Runavík øll hesi mongu árin hevur verið arbeiðspláss hjá Kaj Højgaard, eru teir góðu starvsfelagarnir.

– Eg havi verið øgiliga glaður fyri at hava

arbeitt saman við hesum fólkinum, og tað hava eisini verið fleiri onnur, ið hava støðast øgiliga væl. Eitt nú kann eg nevna Eli Hansen, sum eg arbeiddi saman við í 40 ár, men har eru eisini fleiri onnur, sigur Kaj.

– Hinvegin havi eg sjálvur í veruleikanum verið meira enn hesi hálvtrýss árin hjá fyrirkøni, tí D.P. Højgaard, sum hevði fiskaarbeiðið í Oyrunum, har eg var í fimm ár, átti jú eisini timburhandilin, so tilsamans havi eg verið somu fyrirkøni í næstan 55 ár.

Eisini hevur Kaj hug til at rósa arbeiðsplássinum og er takksamur fyri, at hann hevur fingið øgiliga góðar sømdir frá teimum, ið nú ráða fyri Borg, eins og frá teimum, ið undan hava verið.

– Eg ætli mær at finna hurðina sjálvur, tá tann tíð kemur, men enn havi eg tað gott við at koma til arbeiðis hesar báðar dagarnar og vera saman við fólkinum, sum er her og sum kemur inn á gólvið. Eg komi til arbeiðis klokkan tíggu, so tað er akkurat til kaffi, so mín arbeiðsdagur byrjar við einum góðum temunni og einum hugnaligum práti. Eg kann ikki siga annað, enn at eg havi eitt fint lív og havi tað gott, sigur hann.

– Tá mann er kominn upp í henda aldurin, so gongur arbeiðið helst tað seinni eisini, men nú taka vit ein dag í senn, og so fáa vit at síggja. Tá tú hevur hús, er altíð nokk at síggja til, so tað er eingin trupulleiki hjá mær at fáa hinar triggjar dagarnar at ganga, tá eg ikki eri til arbeiðis. Vit hava trý børn og so er eisini tað fyrsta abbabarnið komið, so eg stúri slett ikki fyri, at eg skal hava nóg mikið at ganga uppi. Men nú taki eg tað bara, sum tað kemur, tað heila.